

Η αποκάλυψη του Ιωάννη κατά Νίκο Παπακώστα - Κεφάλαιο δέκατο όγδοο

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΒΥΛΩΝΑ

μη φορτωθείς στην πλάτη σου δικές της αμαρτίες,
για να μη λάβεις μερτικό απ' τις πολλές πληγές της.

Ύστερα είδα άγγελο άλλο να κατεβαίνει
από ψηλά στον ουρανό και να 'χει εξουσία,
τόση που η γη φωτίστηκε απ' τη δική του δόξα.

Μια δυνατή βάνει φωνή, να τον ακούσουν όλοι:

Η Βαβυλώνα η μέγιστη έπεσε κι έχει γίνει
δαιμόνων τόπος, βρωμερών πνευμάτων καταφύγιο
και κάθε όρνιου ακάθαρτου και μισητού λημέρι.

Γιατί σαν ήπιαν το κρασί της διαφθοράς τα έθνη
κι όλης της γης οι άρχοντες μαζί κι οι βασιλιάδες

το 'ριξαν στην ξετσιπωσιά κι οι έμποροι του κόσμου,
από το πάθος το πολύ οι στρήνοι*της οπού 'χαν,
πλουτίσανε και πήρανε στα χέρια τους τον πλούτο.
Κι ακούστηκε απ' τον ουρανό άλλη φωνή να λέει:
Λαέ απ' την πόλη αυτή να βγεις και να την αποφύγεις,
μη φορτωθείς στην πλάτη σου δικές της αμαρτίες,
για να μη λάβεις μερτικό απ' τις πολλές πληγές της.
*στρήνος= κραιπάλη, ακολασία, ξεσάλωμα
Μ' αυτό που ξεπλήρωσε, να πληρωθεί και κείνη
κι ανταποδώστε τα διπλά σ' όσα κι αν έχει κάνει.
Ένα ποτήρι αν κέρασε, εσείς κεράστε δύο.
Όση ήτανε η δόξα της τόσο να 'ναι το κλάμα
κι όσο ήταν το ξεσάλωμα τόσα τα βάσανα της.
Γιατί από τη σκέψη της και απ' την καρδιά της λέει
Κάθομαι σαν βασίλισσα και σαν αρχοντοπούλα
χήρα δεν είμαι και ποτέ πένθος δεν θα γνωρίσω.
Σε μια μονάχα θε να 'ρθούν, να τήνε βρούνε μέρα,
το πένθος και ο θάνατος, η πείνα, η δυστυχία
και θα καεί ολάκερη από φωτιά αναμμένη
κατά του παντοκράτορα τη δίκαιη την κρίση.
Θα δεις πως θα μοιρολογούν γι' αυτήν οι βασιλιάδες,
οι που το στρώμα μοίραζαν και στρήνιαζαν μαζί της,
όταν θα βλέπουν τον καπνό το μαύρο ν' ανεβαίνει

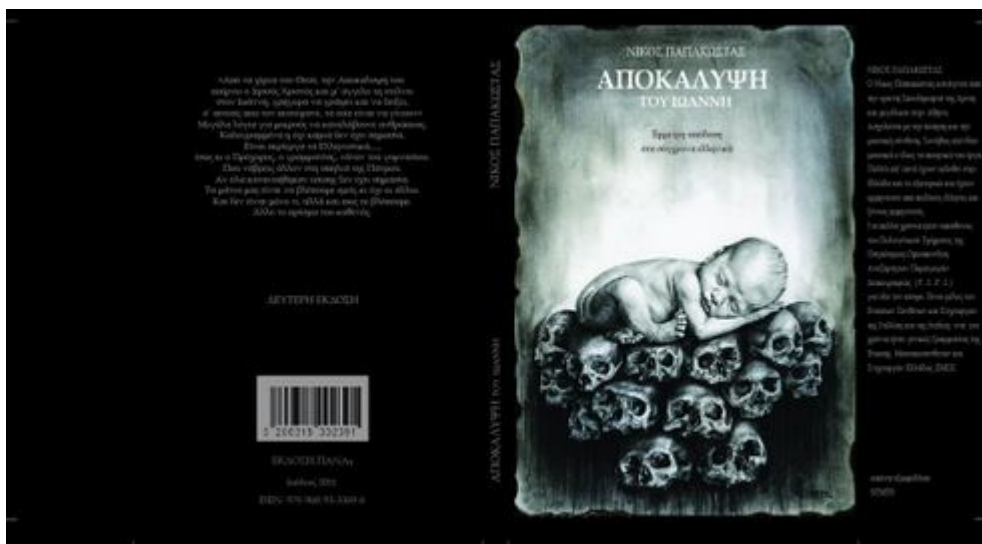
απ' μεγάλη πυρκαγιά που θα την καίει ακέρια.
Δε θα ζυγώνουνε κοντά τρέμοντας απ' το φόβο
μπρος τα βασανιστήρια κι Αλλοίμονο, θα λένε,
η Βαβυλώνα η δυνατή, η πόλη η μεγάλη,
ότι σε ώρα μόνο μια κρίθηκε και πληρώνει.
Θα κλαίν οι έμποροι της γης και θα βαρυπενθούνε,
π' ολάκερη ηπραμάτεια τους απούλητη θα μένει.
Κανένας δε θα βρίσκεται να τήνε παζαρέψει
και ν' αγοράσει τα χρυσά, τα μαργαριταρένια,
πετράδια τα πολύτιμα, κάθε λογής στολίδια.
Φανταχτερά υφάσματα φτιαγμένα από μετάξι
και βύσσινο και κόκκινο και ακριβή πορφύρα
και πράματα που λαχταρούν και θέλουν οι γυναίκες
ή σκεύη από κέδρινο και μυρωδάτο ξύλο,
από ελεφαντόδοντο κι απ' ακριβή ξυλεία
μαρμάρια η χάλκινα άμα και σιδερένια.
Άμωμο, μύρο, θύαμα, κανέλλα και λιβάνι,
το σιμιγδάλι, το κρασί, το λάδι και το στάρι,
τα πρόβατα κι τ' άλογα, οι δούλοι κι οι ψυχές τους,
τα κτήνη και οι τετράτροχες άμαξες κι ότι βάνει
ο νους και θέλει η ψυχή αζήτητα θα μένουν.
Τα λούσα τα φανταχτερά ποτέ σου δε θα τα βρεις
Πάνε, θα λένε, οι καρποί του πόθου της ψυχής σου.

Οι έμποροι, που πλούτισαν απ' τον πολύ το φόβο
για τα βασανιστήρια, από μακριά πενθούνε.
Λένε Ουαί κι αλλοίμονο, σ' εσένα Βαβυλώνα,
που 'χες τα ρούχα από λινό, κόκκινο και πορφύρα,
είχες πετράδια και χρυσό σα νύφη στολισμένη
και στο λαιμό σου φόραγες λευκά μαργαριτάρια.
Πώς τόσοσ πλούτος ρήμαξε μέσα σε μία ώρα;
Όλοι οι караβοκύρηδες, οι ναύτες κι οι εργάτες,
στη θάλασσα π' αρμένιζαν, στάθηκαν μακριά της
και βλέποντας την πυρκαγιά και τον καπνό το μαύρο,
να ξεπετιέται απ' τη φωτιά φωνάζανε και λέγαν
Άραγε ποια ειν' όμοια με τη μεγάλη πόλη;
Ρίχνανε χώμα στα μαλλιά, έκλαιγαν και πενθούσαν
και σκούζανε αλλοίμονο και κρίμα για την πόλη,
που πλούτισε όσους είχανε κι αρμένιζαν καράβια
και πήρε την ανταμοιβή, χαμένη σε μια ώρα.
Γι' αυτή να χαίρεστε ουρανοί, άγιοι και προφήτες
και σεις οι άγιοι απόστολοι τη θεία καταδίκη,
που δίκιο σας απόδωσε και τιμωρός της ήρθε.
Αρπάζει ένας δυνατός άγγελος ένα βράχο,
μεγάλο σα μυλόπετρα κι από ψηλά τον ρίχνει
στη θάλασσα και έλεγε με μια φωνή μεγάλη:
“Με τέτοια ορμή θα χτυπηθεί η πόλη, η Βαβυλώνα

όπου κανείς δε θα βρεθεί να την ξαναντικρύσει.
Δε θ' ακουστούν ποτέ ξανά κιθαρωδών τραγούδια,
ούτ' άλλος ήχος μουσικού ή σαλπικκτή ή αυλήτη,
ούτε τεχνίτης θα βρεθεί να κάνει ανθρώπου τέχνη,
ούτε και κρότος θα ακουστεί ποτέ ξανά από μύλο.
Κανείς εδώ στον τόπο σου λυχνάρι δε θα ανάψει,
ούτε φωνή από νιόγαμπρο ζευγάρι δε θα ακούσει.
Γιατί οι δικοί σου έμποροι γίνηκαν μεγιστάνες,
αφού με τα τερτίπια σου ξεπλάνεψες τα έθνη
και βρήκαν αίμα προφητών μέσα σου και αγίων
κι όσων αδικοσφάχτηκαν σε τούτη τη γη επάνω.

Έμμετρη απόδοση στα σύγχρονα ελληνικά

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΠΑΝΑΣ

e-mail:cosmomusica@gmail.com

ρ&c Νίκος Παπακώστας 2011

